

Marek Hladký, Jitka Hladká
ilustrovala Vlasta Švejdová

*Jdeme
do školy!*

ČTENÍ S MALOU VÍLOU MIMI

čte | ní
pro
prv | ňáč
ky

bambóok®

čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôok®
🌱

Marek Hladký, Jitka Hladká
ilustrovala Vlasta Švejdvová

*Jdeme
do školy!*

ČTENÍ S MALOU VÍLOU MIMI

čte | ní
pro
prv | ňáč
ky

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Marek Hladký, Jitka Hladká

Jdeme do školy!

Čtení s malou vilou Mimi

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 6584. publikaci

Ilustrace Vlasta Švejdová

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2017

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2017

© Marek Hladký, Jitka Hladká, 2017

Marek Hladký, Jitka Hladká © DILIA, 2017

Cover Illustration © Vlasta Švejdová

ISBN 978-80-271-9771-2 (ePub)

ISBN 978-80-271-9770-5 (pdf)

ISBN 978-80-271-0324-9 (print)

Obsah

Předmluva	7
Doma	9
Voláme vílu Mimi!	13
Víla Mimi přichází	17
Šmarjapánek	21
Vyučování začíná	25
Počítání tlapiček	29
Hodina čtení	33
Malujeme, kreslíme!	37
Velké tajemství	41
Přestávka! Jdeme na oběd!	45
Vyučování pokračuje	49
O ukradeném klíči	53
O zázračném uzdravení	57
Opět doma	61
Zpátky do školy!	65
Kouzelná louka	69

Předmluva

S vílou Mimi, která žije na louce u Hostavického potoka, jsem se setkala už v kouzelné knize *Velká pohádka o malé víle*, kterou napsali Marek a Jitka Hladkých a půvabně ji ilustrovala Vlasta Švejdová.

Byla jsem kmotrou této knihy. Jsem proto moc ráda, že pohádkové příběhy se všemi postavami znovu ožívají!

A tak zvů všechny malé čtenáře i jejich rodiče do čarovného světa víly Mimi a jejích přátel, abychom společně prožili další krásná dobrodružství, ve kterých vítězí dobro.

Jitka Molavcová

Doma

Malá Aurélie a malinký Lojzíček už leželi zachumlaní každý ve své postýlce. Najednou vítr prudce otevřel okno. Ten vítr přilétl přímo od potoka, kterému se odjakživa říká Hostavický.

Přestože byl den, obě děti ležely v postýlkách. Byly nachlazené a už týden stonaly.

Lojzíček se podíval na Aurélii a špitnul:

„Mně je zima, Relinko.“

Zachumlal se ještě víc pod peřinu, takže teď už z něj nekoukalo vůbec nic. Byl jako kuklínek.

„Neboj se, Lojzíčku, já to okno zavřu,“ usmála se na něj Relinka a vstala ze své postýlky. Sledovala, jak se pohnula peřina a zpod škvírky ji pozorovalo očko jejího bratříčka.

Aurélie si stoupla na stoličku, aby dosáhla na kliku od okna. Zavřela ho a pro jistotu ještě

pořádně zkontrolovala. Potom se smutně zadívala z okna směrem k louce u potoka, kterému se odjakživa říká Hostavický.

Stýskalo se jí. Kolik dobrodružství na této louce zažila. Kolik kamarádů tady potkala! A to všechno díky jedné malé víle Mimi. Víla tady žila od nepaměti a o všechny na své louce se starala.

Oba tu překrásnou vílu viděli. Setkali se s ní! Aurélie, která chodí do první třídy, i Lojzíček.

Ten chodí ještě do školky. Víla Mimi je jejich největší kamarádka! Víla Mimi je jejich společné tajemství!

Oba jsou teď tak smutní. Nemohou za svou vílou na tu nádhernou louku, na kterou se dívají z okna svého pokoje. Jsou nemocní a paní doktorka řekla, že musí ležet.

Ach jo!

A tak se jen oba smutně dívají z okna na louku.

Aurélie se ale nikdy nevzdává. Ani to snad neumí. Mrkne na malého brášku a spiklenecky se na něj usměje.

„Neboj se, Lojzíčku. Něco vymyslíme!“

„A jak to chceš udělat?“ zadívá se Lojzíček nedůvěřivě na svou sestru.

„Uvidíš,“ zatváří se tajemně Relinka.

„Přivoláme si vílu Mimi k sobě domů.“

Voláme vílu Mimi!

V Jahodnici, na louce u potoka, kterému se nikdy neřeklo jinak než Hostavický, žije od nepaměti malá luční víla Mimi.

Reli a Lojzíček s ní prožili moc krásných dobrodružství! Ale teď jsou oba nemocní. Leží doma, a ne a ne se uzdravit.

Oba ale každý den doufají, že jim bude líp. Že se budou moci konečně znovu rozběhnout po té čarokrásné louce hned za jejich domem. A že společně s vílou a zvířátky, kyticzkami a se všemi ostatními zase prožijí další pohádkové příběhy.

„Tak jak naši vílu přivoláme?“ zeptal se Lojzíček sestřičky.

Aurélie si lehla zpátky do postýlky, přikryla se a zavřela oči.

„My budeme zase spát?“ podíval se na ni zklamaně bráška.

„Jestli budeš pořád vyrušovat, tak se na louku nepodíváme nikdy,“ zamračila se Aurélie.

„A tak co mám dělat?“ špitl provinile Lojzíček.

„Pěkně si lehni, zavři očička a myslí na naši vílečku,“ usmála se na něj vlídně Relinka.

„A to bude stačit?“

Relinka přikývla. Lojzíček si rychle lehl, zachumlal se pod peřinu a už ani nepípнул.

Aurélie se snažila ze všech sil přivolat tu nádhernou vílu z louky od potoka, kterému se odjakživa říká Hostavický.

Už si myslela, že je to zbytečné, že jejich víla ne a ne přijít. Najednou ale zaslechla ten důvěrně známý hlas. Byl to hlas víly Mimi!

Té nejhodnější a nejkrásnější víly na světě.

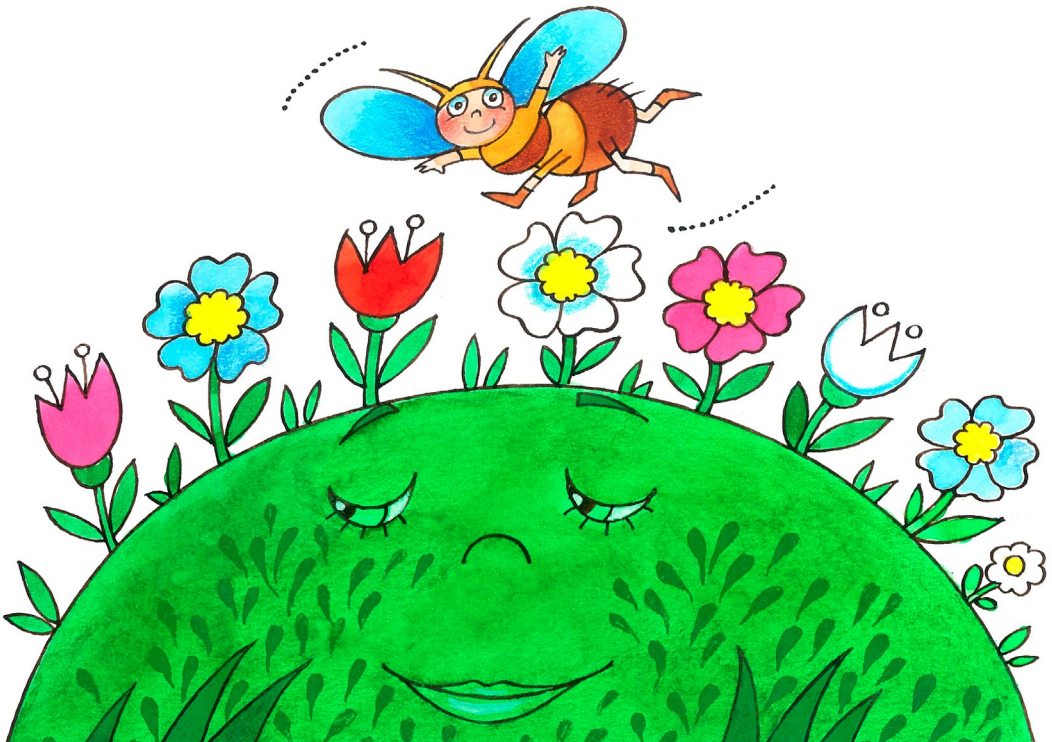
Hlas zněl stále hlasitěji a mluvil přímo k Aurélii.

+

„Proč nepřijdeš s bratříčkem na louku?
Všichni tu na vás čekáme. Tolik nových věcí
a dobrodružství se tady stalo. Copak je s vámi?“

„Jsme nemocní,“ odpověděla nešťastně
Relinka. „Nemůžeme ven. Paní doktorka nám to
zakázala. Řekla, že musíme ležet doma, abychom
se uzdravili.“

A holčička si náhle uvědomila, že se jí splnilo
její největší přání. Dokázala to! Mluví s vílou
Mimi! Přivolala ji!

Víla Mimi přichází

Reli se bála otevřít oči. Je to sen? Vždyť přece mluvím s vílou Mimi, myslela si.

„Neboj se, Relinko, jsem to já,“ řekl jí ten líbezný hlas.

Aurélie se odvážila otevřít oči. Rozhlédla se, ale vílu nikde neviděla! Na vedlejší postýlce seděl Lojzíček. Také se rozhlížel po pokoji.

„Já to slyšel taky! Víla je tady! Ty jsi ji opravdu přivolala!“

„Kde jsi, vílečko?“ zeptala se opatrně Reli.

„Přišla jsem za vámi. Za nemocnými dětmi přece chodí na návštěvy víly,“ odpověděla Mimi.

Relinka s Lojzíčkem se rozhlédli po svém pokojíčku. Nebáli se, ale vílu ještě neviděli, tak byli opatrní. Vstali ze svých postýlek a otevřeli dveře do předsíně. Vykoukli do tiché chodby.

Byli doma sami. Rodiče odešli do práce. Děti byly přece jen nachlazené, a tak dostala celý byt i s bratříčkem na starost Reli. Věděla, že kdyby se cokoli stalo, může rodičům zatelefonovat. Takovou důvěru od nich Relinka měla!

Najednou ucítila, jak ji Lojzíček pevně chytil za ruku. A stejně jako bráška i ona zahlédla v temné chodbě nějaký pohyb. To se otevřely dveře od bytu! Samy od sebe!

Relinka se postavila před Lojzicka a směle vykročila k otevřeným dveřím. Sotva ale udělala první krok, zastavila se a udiveně zírala před sebe.

Přímo ze dveří totiž vycházela krásná duhová záře. Postupně se do ní zahalil celý byt. A uprostřed té nádherné záře stála – víla Mimi! Jejich víla!

Mimi nebyla sama. Spolu s ní tam stála všechna zvířátka z louky! Malí zajíčci, veverky, ptáčci. A právě teď ještě přispěchal malinký zadýchaný šneček.

To vám bylo mazlení! To vám bylo tulení!

Děti se se všemi zvířátky z louky krásně přivítaly. Ale hlavně se objaly se svou vílou! Relinka a Lojzíček víle Mimi moc děkovali. I přesto, že byli trochu nemocní, přišla je navštívit. A vzala s sebou na tu krásnou návštěvu celou louku.